18/03/2019

Ο Μητρ. Πειραιώς για τις αλλαγές στον Ποινικό Κώδικα

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Πειραιώς

Η αποποινικοποίηση της κακόβουλης βλασφημίας οδηγεί στην κακουργηματική θρησκευτική αυτοδικία διότι, δεν θα υφίσταται πλέον έννομος τρόπος αντιδράσεως και ικανοποίησεως του πλησσομένου θρησκευτικού συναισθήματος, αναφέρει σε μήνυμά του ο Μητροπολίτης Πειραιώς, κ. Σεραφείμ, με αφορμή τις προωθούμενες από τη κυβέρνηση αλλαγές στον ποινικό κώδικα.

Το άρθρο του Σεβασμιώτατου Μητροπολίτου φέρει τον τίτλο : “Κυβερνητική επίθεση στη θρησκευτική ειρήνη και άφρων προτροπή στους φονταμενταλιστές σε θρησκευτική αυτοδικία”

Η εγκύκλιος του Μητροπολίτη Πειραιώς

Ἡ Κυβέρνηση δέν διδάσκεται ἀπό τίς ὁμολογηθεῖσες αὐταπάτες καί τίς ἰδεοληψίες πού τήν κατατρύχουν. Τέθηκε σέ διαβούλευση ἀπό τό Ὑπουργεῖο Δικαιοσύνης, Διαφάνειας καί Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων τό Νομοσχέδιο γιά τήν ἀναθεώρηση τοῦ νέου Ποινικοῦ Κώδικα, τόν ὁποῖον εἰσηγεῖται ἡ Νομοπαρασκευαστική Ἐπιτροπή τήν ὁποία συνέστησε ὁ τέως Ὑπουργός Δικαιοσύνης κ. Νικ. Παρασκευόπουλος.

Μεταξύ τῶν πολλῶν τραγικῶν ἀλλαγῶν τοῦ νομικοῦ μας ποινικοῦ πολιτισμοῦ πού ἤδη ἔχουν κατακριθεῖ ἐντόνως, τό Νομοσχέδιο καταργεῖ ἀπό τό δεύτερο βιβλίο καί τό 7^{ο} κεφάλαιο τοῦ Ποινικοῦ Κώδικος πού ἐπιγράφεται «Ἐπιβουλή τῆς θρησκευτικῆς εἰρήνης» τά ἄρθρα 198, 199 καί 201 πού ἀφοροῦν στήν κακόβουλη βλασφημία, στήν καθύβριση θρησκευμάτων καί στήν περιΰβριση νεκρῶν διατηρώντας τήν διάταξη τοῦ ἄρθρου 200 γιά τήν διατάραξη θρησκευτικῶν συναθροίσεων. Ὁ τ. Ὑπουργός κ. Παρασκευόπουλος εἶχε προϊδεάσει γιά τήν συγκεκριμένη ρύθμιση τῆς Νομοπαρασκευαστικῆς Ἐπιτροπῆς ἰσχυριζόμενος ὅτι: «Κατά τό Ποινικό Δίκαιο ἡ ποινή προϋποθέτει τήν τέλεσι πράξης. Ὁ προσδιορισμός τῆς τελευταίας χωρεῖ μέ στάθμιση τῶν ἐμπειρικῶν-ἀποδείξιμων ἀποτελεσμάτων της. Ὡστόσο, στήν περίπτωση τῆς βλασφημίας λείπει ὁποιαδήποτε ἀποδείξιμη ἐνώπιον δικαστηρίου βλαπτική συνέπεια τῆς πράξης. Ἑπομένως, ἡ ἔννοια τοῦ ἐγκλήματος δέν διακρίνεται». Ἡ σκέψις αὐτή εἶναι ἡ πλήρης διαστρέβλωση τῆς νομικῆς πραγματικότητος.

Ἡ κατάργηση τῶν ἄρθρων 198 καί 199 τοῦ Ποινικοῦ Κώδικος πού ἀφοροῦν στήν κακόβουλη βλασφημία τῶν θείων πάσης γνωστῆς κατά τό Σύνταγμα, θρησκείας, δηλ. ἐκείνης πού δέν ἔχει κρύφια δόγματα καί τῆς ὁποίας ἡ λατρεία δέν ἀντίκειται στήν δημόσια τάξη καί τά χρηστά ἤθη, ὅπως προβλέπεται στό ἄρθρο 13 τοῦ ἰσχύοντος Συντάγματος, ὑπό τόν τίτλον τοῦ Ποινικοῦ Νόμου «Ἐπιβουλή θρησκευτικῆς Εἰρήνης», προσβάλλει καί θέτει σέ ἄμεση διακινδύνευση τό ἔννομον ἀγαθόν πού προσδιορίζεται ὑπό τοῦ τίτλου «Ἐπιβουλή θρησκευτικῆς εἰρήνης» δηλ. τήν κοινωνική συνοχή καί τήν εἰρηνική συμβίωση διαφορετικῶν θρησκευτικῶν παραδοχῶν καί ἑνοτήτων, σέ συνθῆκες μάλιστα ἀκρίτου μεταναστεύσεως καί συγκροτήσεως πολυπολιτισμικῶν συνθηκῶν. Ὁ ποινικός μας νομοθέτης δέν τιμωρεῖ τήν ἄρνηση ἤ τήν κριτική τοῦ θρησκευτικοῦ γεγονότος, ἀλλά τήν δημοσίᾳ κακόβουλη βλασφημία, τήν δολία δημοσίᾳ γενομένη καθύβριση τοῦ θείου, πού στοχεύει ὄχι στήν κριτική ἄρνηση ἤ θεώρηση, ἀλλά στήν χυδαία ἀπομείωση τοῦ θρησκευτικοῦ γεγονότος πού ἀναποδράστως προκαλεῖ τήν ὀργή καί τόν βαθύτατο παραπικρασμό τῶν πιστευόντων στήν ὑβριζομένη θρησκευτική παραδοχή, διότι ἡ θρησκεία ἤ ἡ ἀθεΐα ἑκάστου συνιστᾶ ἀναποδράστως τό ὀντολογικό του θεμέλιο, ὑπό τοῦ ὁποίου διαπλάσσεται ὁ ψυχισμός του καί ἡ πρᾶξη τοῦ βίου του . Ὅπως εὐχερῶς ἀντιλαμβάνεσθε, ἡ αἰτιολογική βάσι τῶν συγκεκριμένων ποινικῶν

διατάξεων καί ἡ στόχευση τοῦ ποινικοῦ νομοθέτου ὁρίζεται ἀπό τό νομικό προσδιορισμό τῶν ἄρθρων «ἐπιβουλή Θρησκευτικῆς Εἰρήνης» καί εἶναι ἡ διατήρηση τῆς κοινωνικῆς συνοχῆς μέσα στό κοινωνικό σύνολο καί ἡ προστασία αὐτῆς τῆς κοινωνικῆς συνοχῆς ἀπό τήν διάρρηξη πού θά προκαλέσει ἀναπότρεπτα ἡ δολία δημοσίᾳ ἐξύβριση τοῦ θρησκεύματος κάποιων συμπολιτῶν πού ἀναγνωρίζεται στή Χώρα. Συνεπῶς μέ τίς προβλέψεις τοῦ ποινικοῦ μας νομοθέτου δέν προστατεύεται ὁ Θεός, ὁ ὁποῖος δέν δεῖται ἀσφαλῶς ποινικῆς προστασίας καί εἰσαγγελικῆς παρεμβάσεως, ἀλλά τό ἔννομο ἀγαθό τῆς κοινωνικῆς συνοχῆς καί ἡ δημοκρατική εὐστάθεια τῆς Χώρας, διότι τό πρόσωπο τοῦ κάθε συναθρώπου μας πού θρησκεύεται ταυτίζεται καί συγκροτεῖται πνευματικά μέ τήν θρησκευτική του παραδοχή καί κατά ταῦτα ἡ κακόβουλος βλασφημία τοῦ θείου πού λατρεύει ὡς ὀντολογικό του θεμέλιο ὅπως προαναφέραμε, προσβάλλει τό ἴδιο τό πρόσωπο καί προκαλεῖ εὔλογα τό θυμικότου συναίσθημα μέ ἀπροβλέπτους συνεπείας διά τό κοινωνικόν σύνολον.

Ἡ βλαπτική ἐπομένως συνέπεια τῆς βλασφημίας πού εἶναι σαφῶς ἀποδείξιμη ἐκ τῶν συνεπειῶν καί ἀποτελεσμάτων της ἐνώπιον τῆς Δικαιοσύνης, εἶναι ad hoc ἡ διακινδύνευση τῆς διατηρήσεως τῆς θρησκευτικῆς εἰρήνης καί τῆς κοινωνικῆς συνοχῆς καί ἡ ἀποτροπή τῆς κακουργηματικῆς θρησκευτικῆς αὐτοδικείας.

Μέ τήν ἀποποινικοποίηση τῆς κακόβουλης βλασφημίας ὁδηγούμεθα ἀναποδράστως στήν κακουργηματική θρησκευτική αὐτοδικία διότι δέν θά ὑφίσταται πλέον ἔννομος τρόπος ἀντιδράσεως καί ἱκανοποιήσεως τοῦ πλησσομένου θρησκευτικοῦ συναισθήματος, πού δολίως καί χυδαίως θά καθυβρίζεται καί θά ἀπομειώνεται, μέ πρόδηλο ἀποτέλεσμα τήν βαρυτάτη προσβολή τοῦ θρησκευομένου προσώπου πού ὅπως ἀνέφερα συγκροτεῖται καί νοηματοδοτεῖται ἠθικά, πνευματικά καί ὀντολογικά ἀπό τήν θρησκευτική του παραδοχή.

Τά πολύ οὐσιώδη αὐτά ἐνδεχομένως νά μήν ἔχουν τύχει ἀναλόγου μελέτης καί προσεγγίσεως ἀπό διαφόρους Διεθνεῖς Ὀργανισμούς ὅπως ἡ Διεθνής Ἀμνηστία καί ἄλλοι πού ἐσφαλμένα ἐκλαμβάνουν τίς ἀνωτέρω ποινικές διατάξεις ὡς δῆθεν «καταδίκη τῆς ἐλεύθερης ἔκφρασης» διότι ἐπαναλαμβάνω δέν τιμωρεῖται ἡ ἔλλειψη σεβασμοῦ πρός τά θεῖα ἤ ἡ ἄρνησι τοῦ θρησκευτικοῦ γεγονότος ἤ ἡ κριτική τοῦ δόγματος οἱασδήτινος θρησκευτικῆς παραδοχῆς, ἀλλά ἡ δημοσίᾳ κακόβουλος βλασφημία ἡ ὁποία καιρίως πλήττει τόν θρησκευόμενον ἄνθρωπον. Ἄλλωστε εἶναι ἐντελῶς ἀντιφατικό ἡ Ἐπιτροπή Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων τοῦ ΟΗΕ νά θεωρεῖ ὅτι πρέπει νά ποινικοποιεῖται ἡ περίπτωσι «ἐθνικοῦ, θρησκευτικοῦ ἤ φυλετικοῦ μίσους πού ἀποτελεῖ ὑποκίνησι διακρίσεων, ἐχθρότητας ἤ βίας» (ἄρθρο 20 παρ. 2 τοῦ Διεθνούς Συμφώνου) καί τήν ἴδια στιγμή νά προτείνεται ἡ ἀποποινικοποίηση τοῦ γενεσιουργοῦ αἰτίου πού εἶναι ἡ κακόβουλος βλασφημία, γιά

τήν πρόκλησι καί ὑποκίνησι θρησκευτικοῦ μίσους.

Ἀπαράδεκτη νομικῶς εἶναι καί ἡ κατάργηση τοῦ ἄρθρου 201 γιά τήν περιὕβριση νεκρῶν διότι ὁδηγεῖ καί αὐτή τούς οἰκείους τοῦ περιὕβρισθέντος σέ ἀναπόδραστη αὐτοδικία ὑπερσπιζόμενοι τήν μνήμη τοῦ νεκροῦ τους, ἐφ’ ὅσον δέν θά ὑφίσταται πλέον ἔννομος ἀποτροπή καί προστασία.

Στήν τυχόν ἔνστασι ὅτι τά ἄρθρα 198 καί 199 δέν τυγχάνουν δῆθεν πρακτικῆς ἐφαρμογῆς ἡ ἀπάντηση εἶναι ὅτι ὁ ποινικός νόμος δρᾶ ὄχι μόνο κατασταλτικῶς ἀλλά καί προληπτικῶς καί ἀποτελεῖ ἐχέγγυο ἐννόμου προστασίας καί καταφυγῆς.

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω ὅλοι ὅσοι συμπράξουν στήν κατάργηση τῶν ἀνωτέρω διατάξεων ἀπό τόν κάθε Βουλευτή ἕως τόν Ἐξοχώτατο κ. Πρόεδρο τῆς Δημοκρατίας στιγματίζονται ἀπό τώρα ὡς ἠθικοί αὐτουργοί τῆς κακουργηματικῆς θρησκευτικῆς αὐτοδικίας, γεγονός πού εἰλικρινῶς ἀπευχόμεθα καί ἐκ προοιμίου ἐντόνως καταδικάζομε, στήν ὁποία ἀναποδράστως θά ὁδηγηθοῦν τά πράγματα, συντρίβοντες τήν θρησκευτική εἰρήνη τῆς Χώρας καί ὁδηγοῦντες στό τραγικό ἔγκλημα ἀποσαρθρώσεως τῆς κοινωνικῆς συνοχῆς.

Τό ἐξόχως φρικῶδες κακούργημα τῶν δολοφονικῶν ἐπιθέσεων τῆς Ν. Ζηλανδίας κρούει ἐπαρκῶς καί ἐλπίζομε ἐγκαίρως τόν κώδωνα τοῦ κινδύνου.